

ALLAH DUA EDENİ SEVİYOR

Allah dua edeni seviyor. Rabbimiz *erhammerrahimîn*, “merhametlilerin en merhametlisi” muhterem kardeşlerim. Allah *celle celâlüh* dua edeni yani isteyenini seviyor.

a. Allah cc Dua Edeni Seviyor, Etmeyeni Sevmiyor

“Yâ Rabbi! Şunu ver bunu ver; ekmek, peynir, zeytin ver; dolma, sarma, kaymak, bal ver; evlat, çoluk çoluk ver; para, ev, araba, havuz ver; itibar, alkış, imkân ver; ömür ver... ver de ver de ver de ver...”

Allah kendisine dua edeni seviyor.

مَنْ لَمْ يَدْعُ اللَّهَ، غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ

Men lem yed‘ullahe ğadibellâhu ‘aleyhi.

“Kendisine dua etmeyene gazap ediyor.” *Sübhânallah!* İstemeyene kızıyor. Şu herif var ya, ah ah işte o herif, burada değil, sözüm meclisten dışarı, ta uzaklarda görüyorum ben, o herif Allah'a hiç dua etmiyor.

Neden?

Kıpkızıl, kapkara, hiç inancı yok.

Ulan kepaze, alçak! Gel lan buraya! Sen kendini kendin mi yarattın? Ne sanıyorsun sen kendini?

Küçüçüktün be! Sen kendi kendine mi büyüdün? Sen kendi sıhhatini kendin mi düzeltiyorsun? Bozulduğun zaman kendini sen kendin mi tamir ediyorsun? Sen gece horul horul uyurken kendi vücudunun iradesini sen kendin mi yapıyorsun?! Sersem, dangalak, aptal!

Sen niye Allah'a dua etmiyorsun?

Ben Allah'a inanmıyorum.

İster inan ister inanma. Senin bileceğin bir şey!

Sen uyurken kendine sahip misin?

Senin sahibin var, seni yaratan var. Sen küçüktün, büyüdün, adam oldun da -adam olmadın hâlâ- yalı kazığı kadar oldun, bostan korkuluğu gibi oldun da adam olmadın.

Ne sanıyorsun sen?

Allah kendisine dua etmeyene kızıyor. Ben de kızdığım için ben de şimdi ağzıma geleni söylüyorum. Ne kadar küfürbazlık varsa, “ulan” diyorum, “dangalak” diyorum, bilmem ne diyorum filan... Mescitte ne kadar

söylenbilirse... Hırsım tam geçmedi ama yine birazcık bir şeyler söylüyorum. Kızıyorum ben. Allah da kızıyor. Allah kızdığı için kızıyorum ben.

Bizim iyi bir kul olarak ne yapmamız lazım?

Allah'ın sevdiğini sevmemiz lazım, Allah'ın kızdığına kızmamız lazım; Allah'ın emrini tutmamız lazım, Allah'ın yasakladığını bırakmamız lazım.

Herif Allah'a dua etmiyor.

Kanser olsan seni kim kurtaracak?

Hapı yuttun.

Bir trafik kazası olsa, bir orman yangını olsa, dört yandan yangın çıksa, bilmem ne olsa, harp olsa, darp olsa, kötü bir durum olsa, tam ormanda 'camping' yaparken beş tane timsah etrafına gelse nah bu kadar ağzını harr diye açsalar, böyle böyle dişleri var, seni kim kurtaracak? Senin ıvırın zıvırın para etmeyeceği yer yok mu? Zaten senin o ıvırını zıvırını sana kim veriyor? Sen nereden aldın bunları? Hangi pazardan aldın?

Sen kendi başına kalsan kendine sahip olamazsın, kendini toplayamazsın. Senin vücudunda milyarlarca hücre var. Onların hepsi bir araya gelmiş, müştereken çalışıyor, senin haberin yok. Fabrika çalışıyor. Müdürü başka, idarecisi başka, koruyucusu başka; senin haberin yok.

Sen kendini tek bir yaratık mı sanıyorsun?

Senin içinde milyarlarca ayrı varlık var. Ayrı varlık, ayrı hücre. Doğuyor, yaşıyor, ölüyor.

“Öyle mi hocam? Benden ayrı mı?”

“Ayrı ya! Senin benliğinden, senin kişiliğinden, senden ayrı milyarlarca yaratık var senin vücudunda.”

“Yapma hocam! Ben, benim dışımda başka insanların dolu olduğu bir torba mıyım ya?”

“Öylesin! Sen bir torbasın! Sen bir torbasın, [içinde] sayılamayacak kadar yaratık var. Senin kanından biraz hüüp alıyorlar. Bir damlasını mikroskopun altına koyuyorlar, bakıyorlar. Uuu, oradan oraya böcek gibi bir şey-

ler, alyuvarlarmış, akyuvarlarmış, bilmem nelermiş... O oraya gidiyor, o oraya gidiyor, o onu hop yutuyor. Mikrop girmiş içeriye orada dolaşıyor. Akyuvarlar gelmiş onu hart hurt kemiriyor...”

“Vay be! Benim içimde neler oluyormuş! Torbamın içinde...”

Kanda çeşit çeşit varlıklar var; vücutta çeşit çeşit varlıklar var.

“Hocam, aa! şurada derim bir şey olmuş.”
[diyor tutup] atıyor.

Ne oldu? Senin derindi bu!

Benim derimdi ama, burada hücre oldu, yaşadı, öldü, kurudu, odun oldu. Şimdi ben onu koparıp attım. Tırnaklarımı kestim, attım. Yani devamlı bir doğum, yaşam, ölüm ile bu vücut torbasının içindeki milyarlarca varlık çalışıyor.

Haberin var mı?

“Yok!”

Sen işte öyle yaşıyorsun. Sen bir adım atarken, bir göz kırparken neler oluyor haberin var mı? Sen bir kelime konuşurken nasıl ko-

nuştuğunun farkında mısın? Senin gözünün kırlarının dibinde, kıyır kıyır solucan gibi böceklerin dolaştığını, kurtçukların dolaştığını biliyor musun?

Hepimizde var. Sadece sende değil, onda da var. Herkeste var. Şu göz kirpiklerinin dibinde kılcal kurtlar var. O da bizden değil. O da torbanın içinde başka varlık, [orada] yaşıyor. Doğuyor, yaşıyor, ölüyor.

Peki, o kurtçuk ben değilim, bu deri parçası ben değilim, o kan akyuvarları alyuvarları ben değilim... Ben neyim? Bu torbanın içinde benden gayrı bir sürü varlık var, ben neyim? Söyleyin bakalım. Sen nesen ya!?

“Hacım söyle bakalım; sen nesen?”

“Valla öyle esrarengiz bir şey ki hocam, ben de kendimin ne olduğunu anlayamadım.”

Anlayamazsın. Seni Allah yarattı. Sen, Allah'ın bir kulusun. Sen, Allah'ın bir yaratığısın. Senin içinde âlemler dolu! Âlemler dolu, sen âlemlerden müteşekkilsin. Sen, muazzam bir gürültülü, kalabalık bir süpermarketsin. Her şey var sende, farkında değilsin. Sen, kendinin kıymetini bilmiyorsun. Sen, seni yaratanı, dü-

zenleyeni, yaşatanı bilemiyorsun. Allah ona kızıyor işte! Ben de kızıyorum. Ben de kızıyorum, sen de kızarsın.

Allah kendisine dua etmeyene kızıyor.

İyi hocam ya! Bu şimdi beni rahatlattı. Şimdi bayağı rahatladım, içim rahatladı. Uykum vardı. Hoca sözü kese de yatağa gitsem, cup diye yatsam, yarım kalan uykuyu tamamlasam, -çünkü yarım işi sevmem, bütün işi severim- şu uyku tamam olsa diyordum ama şimdi biraz içime tatlı duygular gelmeye başladı.

“Demek ben hem günahkâr olacağım hem de Allah beni kabul edecek ha!?”

“Evet.”

“Ben hem günahkâr olacağım hem dua edeceğim, Allah sevecek ha!?”

“Evet.”

“E peki hocam, dua edeceğim edeceğim de, dua fayda verir mi? Ne olacak yani? Ben diyorum ki; ‘Yâ Rabbi! Affet beni yâ Rabbi! Beni bağışla yâ Rabbi! Ben ettim sen etme yâ Rabbi! Affın çoktur yâ Rabbi! *Erhamurrâhimînsin* yâ Rabbi! Bağışla beni yâ

Rabbi! İyî kulun eyle yâ Rabbi!...' Ben böyle söylüyorum ya, tesir eder mi, olur mu bir şey?"

"Evet."

b. Dua Gelmekte Olan Belayı Def Eder

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki;

الدُّعَاءُ يَنْفَعُ مِمَّا نَزَلَ وَمِمَّا لَمْ يَنْزِلْ

*ed-Duâu yenfa'u nezele ve lem yenzil.*¹

"Allah'a dua etmek, gelmiş belanın defedilmesine, kaldırılmasına, giderilmesine de fayda verir; gelecek olan belanın gelmemesine de fayda verir, durdurur."

Bela geliyordu... Eyvah! Kuyruklu yıldız dünyaya yönelmiş. İki ay sonra gelecekmiş, güm, Avustralya'nın Sidney şehri üzerine çarpacakmış. Eyvah! Ne yapsak, nereye kaçsak, ne olacak, dünyanın hali ne olacak, kıyamet mi kopacak, denizler mi taşacak, kıtalar mı batacak!? filan...

Yok yok, telaşlanmayın! Kuyruklu yıldız yerini değiştirmiş vıztt başka tarafa kaymış gitmiş, kuyruğunu sürüye sürüye.

Oh! Rahatladım.

Dua, gelmiş belayı da kaldırır; gelmekte olan belayı da savuşturur, defeder.

Ne yapacağız?

O zaman dua edeceğiz. Allah'ı bileceğiz. Allah kendisinin bilinmesini seviyor, bilen kula "aferin" diyor. "Aferin kuluma. Sen bayağı akıllı bir şeymişsin bu kadar aptalın arasında..."

Ne kadar aptal?

İki milyar Çinli, bir milyar Hintli, bir milyar küsur hıristiyan, bilmem ne kadar Afrikalı, bilmem ne kadar Güney Amerikalı... hepsi puta tapıyor, komik komik şeyler. Baktıkça insanın gülesi gelecek şekiller; tahtadan, ağaçtan, taştan oyulmuş, madenden dökülmüş şeyler... Karşısına geçiyor, eğiliyor, kalkıyor, yatıyor, ağlıyor, zırlıyor, yalvarıyor...

Allah o zaman kızıyor:

"Ben yarattım, bak kime ibadet ediyor! Bak şimdi şunun yaptığına bak! Bak şu mendebrun yaptığına! Yaratan benim, başkasına ibadet ediyor... " [diye] kızıyor.

O kadar şaşkının arasında ne mutlu bize ya! Biz Allah'ın ne kadar sevgili kullarıymışız ki hiç olmazsa *lâilaheillallâh* diyoruz. Hiç olmazsa Allah'ın bir olduğunu biliyoruz günahkâr da olsak. Zaten günâhkarız. Zaten suçumuz, kusurumuz çok.

Allah bizi hesaba çekse; “Gel bakalım, ben senin defterini düreceğim. Ben senin her şeyini biliyorum. Ben seni 12 yaşında mükellef bir kul eyledim. Sen 12 yaşından beri neler yaptın? Gel, otur. Melekler, gelin! Sayın hepsini, koyun terazinin kefesine! Terazinin kefesine yedi kat sema sokulsa girer. O kadar büyük terazi! Terazi koyduğu zaman, melekler karşısında titreşiyorlar. Sen ne korkuyorsun ya! Allah seni sorumlu yapmamış ki. İnsanoğlu korksun, o titresin. Hesap ona!

Meleklerle hesap var mı?

Yok.

Neden?

Onlar Allah'ın mükellef kulları değil, emredilene yapan kullar onlar. Allah ne emrederse onu yaparlar.

c. Buraya Kadar Beraber Geldik, Devam Edelim

لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

*Lâ ya'sûnellâhe mâ emerahum ve yef'alûne mâ yû'merûn.*² İnsanoğlu korksun! Cebrail *aleyhisselam* titriyor. *Sediretü'l-müntehâda* durmuş, Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Buraya kadar beraber geldik. Buyur, daha öteye beraber gidelim.”

“Aman yâ Resûlallah! Buradan bir parmak daha öteye gitsem, yanarım! *Sediretü'l-müntehâdan* bir parmak daha öteye gitsem yanarım, takat getiremem.” diyor en büyük melek.

En büyük melek kim?

Cebrail *aleyhisselam*.

En büyük melek *Sediretü'l-müntehâda* duruyor, Peygamber Efendimiz;

“Gel, beraber gidelim.” deyince diyor ki;

“Benden buraya kadar yâ Resâllallah. Bak, sana geldim, dünyadan beri refakat ediyorum. Yedi kat semavâtı geçirdim. Kapılarda

² 66/Tahrîm, 6.

nöbetçilerle ben konuştum. Cenneti cehennemini gösterdim; her tarafı dolaştırdım. Buradan öteye bir parmak ileri gidersem yanarım, dayanamam.” diyor. Melek, en büyük melek, nurdan yapılmış melek dayanamıyor. *Seditü’l-müntehânın* orada böyle duruyor.

Nasıl duruyor?

Eski, buruşuk bir kilim parçası gibi duruyor.

Neden?

Allah'ın azametinden, kibriyasından, celalinden... İnsanoğlu titresin! Cebrail, melek suçlu değil! Suçu yapmış olan insanoğlu. Onun titremesi lazım. İnanmıyor. İnanmazsan inanma! Görmüyor. Görmezsen görme!

Adamın gözünün kör olması, güneşin yok olması mânasına geliyor mu?

Gözü kör, görmüyor. Görmezse görmesin. Kendi derdine yansın. Onun gözü görmüyor. Güneş var. Allahu Teâlâ hazretlerinin varlığını birliğini, *elhamdülillah*, Allah bize bildirmiş. *Elhamdülillah* âlemlerin rabbine ibadet ediyoruz. Ne kadar güzel! *Elhamdülillahi rabbi'l-*

âlemîn. Âlemlerin rabbi... Geceleyin şöyle çimenlere yatsam veya şezlongta, artık senin konforuna kalmış, neye yatarsan yat, şöyle gök yüzüne baksam Allahım;

Ne kadar büyüksün yâ Rab! Uçsuz, bucaksız, sonsuz, dipsiz sema... Yıldızlar, yıldızlar, yıldızlar...

Say bakalım.

Sayamam. Baktıkça artıyor zaten. Daha dikkatli bakınca yıldız görmediğim yerde de yıldız görmeye başlıyorum. Artıyor, saymak, sıraya sokmak mümkün değil. Ne büyüksün yâ Rabbi! Yerin göğün yaratıcı Allahu Teâlâ hazretleri, âlemlerin rabbine ibadet ediyoruz.

Hız. Ali Efendimizin bir sözü var. *Radıyallahu anhu ve kerremellâhu vechehû*. Ne kadar seviyorum, ne kadar seviyorum! Diyor ki;

“Yâ Rabbi! Benim senin kulun olmam, bana şeref olarak yeter.”

Ne mutlu bize ki biz Allah'ın kuluyuz ya! O âlemlerin rabbinin kuluyuz, bu bir. Senin benim rabbim olman, bana şeref olarak yeter. Şerefliyim ben.

Neden?

Ben senin kulunum ya! Senin kulun olmak bana şeref olarak yeter.

“Yâ Rabbi! Senin benim rabbim olman bana izzet olarak kâfi.”

Sen benim rabbimsin, ne mutlu bana! Ne kadar şerefli bir insanım çünkü ben sana kulluk ediyorum; ne kadar güzel! Ne kadar büyük düşünce!

Şu kâinatı yaratan Allah'a ibadet ediyoruz. Oyuncak değil, masal değil, yalan değil, hata değil, odun değil, ağaç değil, taş değil, dağ değil, küçük bir varlık değil...

O odundan yaptıkları totemleri bir baltayı elime alsam kıramaz mıyım? Ben kıramaz mıyım?

Kırarım. Parça parça yararım. Zaten Türkiye'yi şimdi karakış bastırmış, İstanbul kar altındaymış. Konteynırla Türkiye'ye gönderirim. Ondan sonra ocakta çatır çutur yakarlar. Putu ben parçalarım, onlar yakarlar.

İbrahim *aleyhisselam* putları parçalamış.

Nasıl parçalamış?

Girmiş puthaneye, vurmuş vurmuş, patır kütür patır kütür, hepsini parçalamış.

Ona tapılır mı?

Kendisini koruyamayan, kırılmasını engelleyemeyen şeye tapmışlar.

Elhamdülillah! Ne şeref, ne devlet, ne sadet ki biz âlemlerin rabbine ibadet ediyoruz. Ne kadar çirkin bir şey ki onlar da yaratıkların en güçsüz, en zavallısına tapıyorlar ya! Oduna tapıyor ya! Taşa tapıyor, oduna tapıyor, hayale tapıyor, yalana tapıyor, boşa tapıyor... Günah olan bir yöne gidiyor.

Ne mutlu bize ki Allah'a ibadet ediyoruz. *Elhamdülillah*, çok büyük nimet.

Suçumuz kusurumuz çok. Evet, biz müminiz, ötekilerin hepsinden üstünüz. Yani 4-5 milyar insandan daha üstünüz biz. Övünmek gibi olmasın ama *Elhamdülillah* hepimiz daha üstünüz. Çok şükür.

“Övünmek gibi olmasın ama ben müslümanım. Sen nesen?”

“İnekçi.”

Möööö... Öküzün kuyruğuna yapış bakalım da nereye gideceksin; mezbahaya götürür. Vay inekçi vay!

Tamam, ne mutlu bize ki Allah'a kulluk ediyoruz. Ama suçluyuz, kusurluyuz. Ha, elendiğimiz zaman bizim de çok çürüğümüz var. Biz de müslümanız ama...

Ne kadarmış?

Bir buçuk milyar müslüman.

Çok çürükler var. Bayat, çürük... Elmalar tarladan toplanmış; çürümüş, yenecek hali kalmamış. Domatesler ezilmiş, hoşaf olmuş. Et kokmuş, kokusu etrafı sarmış. Çok kokuşmuşu, çürümüşü, ezilmiş var. Çok kusurlusu var.

Bunların en güzeli kim?

Peygamber Efendimiz.

En güzel insan kim?

İnsan-ı kâmil, insan-ı ekmel, Resûlü Ekrem, seyyidü'l-kevneyn, eşrefü'l-mürselîn Muhammed-i Mustafâ; habîbullah, Allah'ın habibi, sevgili kulu. Hah, onun gibi olmaya çalışacağız.

Ya Rabbî, yâ Rabbî! Biz, o senin en sevgili kulun Muhammed-i Mustafâ gibi olmak istiyoruz. Onun peşinden gideceğiz, onun yolundan yürüyeceğiz. Biz de sevgili kulun olmaya çalışacağız.

d. Buyurun İki Rekât İşrak Namazını Kılalım

Kim sabah namazından sonra gelir, camide namazını kılar, sonra zikrullahla meşgul olur, sonra iki rekât namaz kılsa çok sevaplar kazanıyor.

Geçen seneler anlattım. Herhalde yazıya da geçti, herhalde bantlarda da var, yine de anlatırım. Ballandıra ballandıra, üstüne kaymak sürerek yine anlatabilirim.

İnsanın âfakı, etrafı, ufukları, diyarları, şehirleri, çarşıları, ‘mall’arı -süpermarketleri- dolaşıp, kârlı ticaretler yapıp para kazanmasından daha kârlıdır; sabah namazından sonra oturup zikrullahla meşgul olup iki rekât namaz kılmak...

Şimdi biz ne yaptık?

Sabah namazını kıldık; o tarafı tamam. Oturduk, zaten oturuyoruz, hepimiz oturuyoruz. Yatmadığımız için oturuyoruz. Yoksa, kapı açık olsaydı herkes yatmaya gidecekti; en başta ben.

Zikrullahla meşgul olmak... Biz oturduk, zikrullahla meşgul olduk. Benim birkaç defa gözüm yaşardı. Kendi konuşmamdan kendim

etkilendim; benim gözüm yaşardı. Sizden de bazılarınızın gözü yaşardı.

Neden?

Allah'ı konuşuyoruz, dini konuşuyoruz, yüksek mevzuları, gerçekleri konuşuyoruz; mühim sözler söylüyoruz. Bunlar insanın tüylerini diken diken eder. Kur'ân-ı Kerîm okuduğu zaman, Allah'ın müttakî kullarının tüyleri diken diken olur.

Neden?

Duygulandırır insanı. Mühim konular insanı duygulandırır.

“Tüyleri diken diken olmuş, adam bunu duyunca!”

Tabii. Mühim konular insanın derisini ürpertir, tüylerini diken diken yapar.

“Öyle mi ya! Vay be! Deme ya! Doğru mu ya!?”

“Doğru ya!”

“Sahi mi!?”

“Sahi be!”

“Tüylerim diken diken oldu!”

“Olur ya!”

En büyük haber, en büyük iş, işte bunları konuştuk, işte bu zikrullah. Bu da zikrullah, bu konuşma da zikrullah. Allah’ı zikrettik, Allah’ı konuştuk.

Tamam, o da tamam.

Ne kalmış, nasıldı?

“Kim sabah namazını cemaatle kılsa, sonra oturup zikrullahla meşgul olursa, sonra da iki rekât namaz kılsa...”

İki rekât namaz vakti de gelmiş onu da kılalım. Buyrun, iki rekât işrak namazı kılalım.

Sevap ne kadar hocam?

Rakamlara sığmaz. Bir kere, kampın bütün masrafların ödendi Allah tarafından. Cepleriniz sevap doldu, defterinize sevaplar doldu, rızkınız çoğaldı. Neler neler kazandınız! Millet bunu bilse, bir buçuk milyar müslüman buraya gelir, Avustralya’yı istila eder. yani bu sevabı görse... Herkes görmüyor. Bazı şeyler görünmez. Elektrik görünmüyor mesela.

Elektrik var mı yok mu telde?

Anla bakalım, bir bak, dikkatli bak, gözlüğünü tak!

Valla hocam, ben tele gözlükle de baktım anlayamadım; gözlüksüz de baktım anlayamadım. Elektrik var mı yok mu belli olmuyor.

Nasıl belli olmuyor?

Yok herhalde.

Erkeksen bir değdir bakalım elini. Madem yok diyorsun. Erkeksen [bir değdir elini...]

Erkeğim tabii ya! Sakalım bıyığım var.

Tut bakalım!

Bizim deli bir fizik hocamız vardı. Deli adam. Moskova da tahsil yapmış, komünist, deli. Fizik laboratuvarında hepimizi ayağa kaldırdı, kalktık. “Elele tutuşun” dedi. Orta okul talebesiyiz. İlkokul öğrencisi değiliz; oyun oynamıyoruz. Hepimizin elini tutturdu. ondan sonra, fizikte kondansatör diye bir cihaz var. Kondansatörü getirdi. Masanın üstüne koydu.

Kondansatör nedir?

Arasında yalıtılmış malzeme bulunan, metal plakalardan oluşmuş olan bir boru. Bir

boru, içinde bir metal var; arasında bir elektrik geçirmeyen başka şey var; dışında bir maden daha var. Madeni iki şey arasında elektrik geçirmeyen bir plastik malzeme veya cam bir şey var.

Elektriği getirip bu içteki madene yüklersen, yükleniyor yükleniyor... Ama etrafındaki cam veya plastik yalıtkan olduğu için elektrik dışarı kaçamıyor, birikiyor.

Nasıl birikir hocam?

Birikiyor. Görünmez o elektrik. O elektrik canavardır da millet canavarlığını bilmiyor.

Elektrik nedir?

Canavardır, harr hurr herkesi birden yutar. Teftiş altına alınmazsa bu elektrik canavardır, yutar. Elektrik canavardır bizi yutar.

Şimdi elektrik oraya birikiyor birikiyor, ne kadar oluyor?

Onu voltmetre ile ölçerler. Elektriğin miktarını voltmetre ile ölçerler. Elektriği değdirir, voltmetrenin iğnesi böyle zızztt dibe dayanıyor, hâlâ zorluyor. Vay be! Amma elektrik birikmiş ha!

İnsan vücudunda bile elektrik var. Voltmetreyi getir, insana değdir, tırrrt, řu kadar elektrik var [diye] ibreyle gösteriyor.

Elektriği içine doldurdu. Ortasından bir topuz çıkıyor. Topuzu birisine tutturdu. Deli, herif deli, kontak, kafasının tahtaları eksik, tutturdu. Bütün sınıfı elele tutturdu. Bu tuttuğu şeyin ucu elektriğin çok depo edildiği yerde, bu elektrikle bağlantılı. Elektrik canavarı orada uyuyor. Haydut, canavar. Elektrik canavarı orada duruyor. Böyle hepimize el tutturdu. En sondaki şahıs... Hepimiz olduk mu halka! şimdi ben bunu tuttum, bana bütün o elektrik gelir. Hiçbir şey olmaz. Akmayan elektrik yakmaz; akan yakar.

Bu ışıklar niye etrafa ışık saçıyor?

Telden elektrik aktığı için orayı yakıyor. Madeni eritecek gibi yapıyor. Demiri ocağa soktuğun zamanki gibi akkor hle getiriyor; ışık ondan oluyor.

Ya! Öyle mi hocam!

Öyle tabii. Sen beni ne sandın?

Benim aynı zamanda fizikiliğim var ya! Allah Allah! Sadece hoca sanıyor beni.

Tamam. Bunu böyle tuttuk, elektrik bana geldi. Bir şey olmaz. Akmıyor. Akmayınca bir şey olmaz; aktı mı hapı yuttun. Bana birisi tutturdu. Tamam, tuttum; bir şey olmaz, ona da geçer. Çünkü çok elektrik var içeride. Elektrik canavarı yayılıyor. Bütün sınıfa yayıldı.

En sondaki çocuğa dedi ki;

“Kondansatörün dışını tut!”

Deli ya herif, tahtaları eksik.

Ne yapıyorsun ya!?

Delilik yapıyor.

O arkadaş onu bir tuttu. Tuttar tutmaz ne oldu elektrik?

İçerden, birikmiş olduğu yerden dışa aktı.

Nereden aktı?

Hepimizin kollarından, bütün sınıfın kollarından geçerek dışa öyle aktı. Bir hafta ben bu kolumun acısını hissettim. Böyle elele tutuyorduk, [kondansatörü] tutar tutmaz bir elektrik çarptı bizi; hepimizin elleri havaya fırladı. Mahvolduk, bir hafta kaslarımız ağrıdı.

Ya adam! Bu çocukların içinde kalbi zayıf olan olur, bir şey olur. Ölür insan ya! Kalp de

elektrikle çalışıyor. Oradan elektrik geçerken, oraya da bir sataşır canavar, canı yürek eti ister, onu da yutuverir. Ölür adam, “Sınıftaki öğrencilerden bir tanesini fizik öğretmeni öldürdü.” [derler.] Deli!..

Sabah namazını kıldık, oturduk, zikrullahla meşgul olduk, iki rekât namaz kıldık, [yani] kılacağız; çok sevap bu. Kazanıyoruz ama göremiyoruz. Görememekten anlattım bu hikayeyi ben size. Elektrik görünmüyor ama bir hafta kaslarımızı ağrıttı bizim. Görünmüyor ama ne canavardır o ben bilirim. Elektriğin ne canavar olduğunu bana sorun, ben biliyorum. Öyle bir canavar ki!

Motorun telini şuraya değdiriyorsun motor fır fır fır çalışıyor mu? Dinamolar, bilmem neler, koca koca şeyler elektrikle çalışmıyor mu? Avustralya'nın birçok cihazı elektrikli değil mi? Her şey elektrikle çalışıyor. Görünmüyor....

Bunları neden anlattım?

Hatırınızda bir şey kalsın diye.

Neyin kalması lazım bu kadar laftan?

Zaten unutmazsınız, unutulmaz. Unutulmayacak gibi anlatıyorum ben, unutulmaz. “Es’ad Hoca’nın Laboratuvar Macerası!” unutulmaz.

Şu anda kazandığınız sevabı göremiyorsunuz ama “var” demek. O kondansatörün içine elektrik nasıl birikmiş, o canavar orada, pusuyu biliyorum. Onu bildiğim gibi, bu Resûllullah Efendimiz’in emrettiği sünnetine uygun ibadeti yapan bu sevabını alır.

“Ben çok günahkarım çok yüzü karayım.”

“Tamam! Yüzü kara da olsan, Allah dua eden kulunu sever.”

Sonra?

No...! “[No] smoking” değil! Haydi bakalım İngilizce hünerinizi gösterin!

Allah’tan ümit kesmek yok. ‘No hopeless[ness].’ Yani, ümitsiz olmak yok.

Ümitsizliğin [Türkçe’de] adı ne?

Yeis.

Çok sevap kazandınız, mübarek olsun... Haydi haydi, yeter. Depolar sevapla doldu inşallah...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN

21 Őa'bân 1418 / 22.12.1997

Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak
ulaŐmak için tıklayınız.

